

İLKNUR CEMRE USLU

MEFTUN

ulyseş
yayınlari

*Bu kitapta yařanan askeri eylemlerin çoęunda gerçek olaylardan
esinlenilmiřtir. Lütfen dikkate alarak okuyunuz.*

Herkesin yaşama geliş amacı ve biçimi farklıdır. Kaderde herkesin bir rolü vardır. Kimisi bir hastalığa tedavi bulmak kimi-si yeni bir icat çıkarmak kimisi ise sadece ona bahşedilen hayatı yaşamak için dünyaya gelir. Ama bunların arasında, en kıyıda köşede bir kesim vardır; unutulmuş kesim... Var olma amacı sadece yaşatmak olan kesim. Bu kişiler, hayatları boyunca yaşamaz ama yaşatır. Dünyaya geliş amacı budur. Birilerini yaşatmak için doğarlar onlar.

Bu bebek de tam olarak bu sebeple gelmişti dünyaya. Annesinin ve babasının sözde aşkın meyvesi dedikleri bir bebek. Âdem ve Havva'nın yemesinin yasaklandığı meyve desek daha doğru olur.

Dünyaya geldi, adını Cemre koydular. Onu bir ateş parçası olarak görmüşlerdi. Dünyaya geldi, babası annesini bir restoranın çatısından atmaktan vazgeçti. Annesini kurtardı. Dünyaya geldi, abisi babasını öldürmekten vazgeçti. Küçük bebeğin babasız büyümesini istemedi. Babasını ölümden, abisini hapisten kurtardı. Ablasının hayatta sorunsuz güvenebileceği birine ihtiyacı vardı. Dünyaya geldi, ablasını intihardan kurtardı. Bunların hepsini sadece var olarak yapmıştı. Var oluş amacı sadece birilerinin hayatını kurtarmaktı. Ve bu amaç uğrunda kendi hayatının bir önemi yoktu. Çünkü dünyaya geliş amacı yaşamak değildi, yaşatmaktı. Daha bebekken dört hayat onun omuzlarına yük olmuştu. O bebek bunun hep farkında olarak büyüdü...

“Üsteğmen Cemre Laçın. Emredin, Komutanım!”

Üsteğmen, Albay’ın karşısında her türlü göreve ve emre hazır bir şekilde esas duruşa geçti. Albay gururla askerine baktı. “Rahat, Üsteğmen,” dedi. Sesinde yılların vermiş olduğu bir yorgunluk, sertlik ve tecrübe vardı.

“Üsteğmen Laçın. Timini hazırla, uzun bir göreve çıkıyorsunuz.” Emir netti. Anlaşılmasını imkânsızdı. “Emredersiniz, Komutanım!” Görevin ayrıntılarını daha sonra öğrenecekti. Şimdi sadece timini hazırlamalıydı. Albay yanından ayrıldığında rahata geçti. Beresini eline alıp postallarını vura vura timinin yanına gitti. Kendini her türlü geliştirmenin derdine düşmüş bir timdi, eğitim sahasındaydı. “Kaos!” dedi gür çıkan sesiyle.

Timdeki herkes hızla uğraştığı işi bırakıp komutanlarının dibinde bitti. Aynı hızda hazır ola geçtiler. “Emredin, Komutanım!” Hepsi aynı ağızdan çıkarttı o gür sesini. “Rahat... Nasılsınız?” dedi Laçın Üsteğmen. Timi hep bir ağızdan, “Sağ ol!” diye karşılık verdi. Ellerini arkada birleştirdi Cemre. Askerlerine baktı gururla. Her komutan askeriyle gurur duyardı. Çünkü onlar Türk askeri idi. “Hacı, kolun ne durumda?” Daha önceki sıcak çatışmada kolundan yaralanan askerine sordu. Genç adam cevap verdi. “Eskisinden daha iyi, Komutanım.” Cemre’nin beklediği cevap da buydu.

Teğmen Ekin Hacı. Timin en umursamazı, en sakın adamıydı.

Yaş: 25

Boy: 1.93

Kumral

Kehribar gözlü

Cemre postallarıyla ağır ağır adımladı. Bir diğer askerinin önünde durdu. “Pişik geçti mi, asker?” dedi. Demesiyle bir yanındaki asker gülmesini tutamayıp ufak bir ses çıkardı. Cemre koyu gözlerini ona çevirdi. Sesi anında kesildi. “Geçti, Komutanım,” dedi az önce gülen arkadaşına sinirle bakan asker.

Astsubay Kıdemli Başçavuş Abbas Demirel. Timin en sinirliydi.

Yaş: 37

Boy:1.96

Esmer

Açık kahve gözlü

Cemre ilerledi. Az önce gülen askerinin önünde durdu. Şimdi oldukça ciddiydi. “Komik mi, asker?” dedi. Asker ciddiyetini korumaya çalışarak, “Hayır, Komutanım,” diyerek cevap verdi. Bu sırada Abbas, “Komutanım,” diye araya girdi. Cemre gözlerini gülen askerinden ayırmadan, “Söyle, asker,” diyerek söz hakkı verdi Abbas’a.

Abbas sinirli çıkan sesiyle, “Fethi arkadaşımın ense köküne bir tane vurabilir miyim?” diye saygıyla sordu. Cemre’nin dudağının kenarı kıvrıldı. “Vursun mu?” dedi Abbas’ı göstere-

rek. Fethi hemen, “Vurmasın, Komutanım. Süründürsün ama vurmasın,” dedi. Elinin ağır olduğunu biliyordu. “İyi, süründür Abbas.” Cemre keyifle diğer alternatifi kullandı.

Astsubay Başçavuş Fethi Tunç. Timin en gevşeydi.

Yaş: 28
Boy: 1.91
Kumral
Kahverengi gözlü

Sessizce sırasını bekleyen askerine geldi. “Silahın temiz mi, Alper?” Cemre silahların temiz olmasına takıntılı bir komutandı. Bu işi Alper’e yaptırdı. Sebebi ise başka yönlere kaymaması içindi. “Temiz, Komutanım.” Kendinden emindi, her konuda.

Astsubay Kıdemli Üstçavuş Alper Arduñ. Timin en hovar-dasıydı.

Yaş:27
Boy:1.94
Sarışın
Mavi gözlü

Sıradaki askerine geldiğinde kaşları çatıldı. Şüpheyile bakıp, “Sen, verdiğim kürdanları bitirdin mi?” diye sordu. Asker hemen, “Bitirdim, Komutanım,” dedi. “Hepsini güzelce lastik-ledim. Onlu sayılar hâlinde koydum. Ardından güzelce dizd...” diyeceği sırada Cemre’nin hızla, “Sen neden bin tane kürdanı onlu olacak şekilde paketledin, asker?” diye sormasıyla yutkundu. “Gereksiz konuştuğum için, Komutanım.” Hemen sustu.

Cemre başını onaylar şekilde salladı. “Aferin,” dedikten sonra omzuna vurdu eliyle.

Astsubay Üstçavuş Baran Ata. Timin en konuşkanı.

Yaş: 26

Boy: 1.93

Kumral

Ela gözlü

“Komutanım, göreve ne zaman çıkıyoruz?” diye soran askerine baktı. “Çok yakında, asker. Bugün sadece ısınıyoruz. Hazır mısınız diye bakmak istedim.” Askerinin gözlerinin içine baktı. Asker, “Daima hazır!” dedi gür sesiyle.

Astsubay Çavuş Can Tekin. Timin en meraklısı.

Yaş:25

Boy:1.90

Kumral

Kahverengi gözlü

Cemre geriye adımladı ve timinin karşısına geçti. Sesini hiç kısmadan bağırdı. “Asker! Hazır!”

“Daima hazır!” Timinden beklediği yanıtı aldı.

“Hazır!”

“Daima hazır!”

“HAZIR!”

“DAİMA HAZIR!”

Üç kere tekrarladılar. “Koş o zaman, asker! Koş!” Eğitim sahasına dönmeleri için emir verdi komutanları.

Üsteğmen Cemre Laçın. Kaos Timi'nin komutanıydı.

Yaş:27

Boy:1.74

Esmer

Koyu kahve gözlü

Onlar, Kaos Timi'ydi...

“Alper, saat iki yönü. İndir şunu!”

Cemre'nin telsizden verdiği emirle Alper tarife göre hedefini aradı. Şu an sıcak bir çatışma içerisindeydiler. Ve onları darlayan başka bir keskin nişancı vardı. Hedefini görmesiyle duğanın kenarı kıvrıldı Alper'in. Sakince konuştu telsizine doğru. “Emredersiniz, Komutanım.” Ve tetiğe baskı uyguladı. Tek kurşun, kafasını dağıtmaya yetmişti teröristin.

“Can, Baran, Abbas, Fethi! Mermileri bittiğinde çıkıyorsunuz. Biz Ekin'le yaklaşacağız.”

Üstlerinden onlarca mermi geçiyordu. Siper aldıkları kayadan parçalar dökülmekteydi. “Anlaşıldı, Komutanım.” Hepsinin telsizinden onay geldi.

Cemre, Ekin'e baktı. *Hazır mısın*, der gibi başını salladı. Teğmen Ekin Hacı zaten dünden hazırды. Mermiler kısa süreliğine kesildiğinde Cemre'nin verdiği emir devreye girdi. Dördü birden siperden çıkıp nişan aldılar. Bu sırada Ekin'le Cemre si-

perlerinden çıkıp hızla biraz daha yaklaştılar. Mağaraya girmelerini an meselesiydi. Ekin'e eliyle işaret yaptığında girişteki üç teröristi de leşe çevirdiler. Bu sırada arkalarından sıkmak üzere olan iki teröristi de Abbas halletmişti. Elinde olsa hepsini o vurur, kimseye pay bırakmazdı. Can'a hiç leş vermiyorlardı. Aralarında yarışa döndürmüşlerdi.

"Komutanım!" Abbas'ın seslenmesiyle mağaradan çıkan teröristin kafasında bir delik açılması bir oldu. Cemre dağda yerini almış askerine, keskin nişancı olan Alper'e baktı. "Aferin, Alper," dedi telsizine doğru. Ellerinde silahlarla temkinli bir şekilde mağaraya girmek için adımladılar.

Abbas, az önce kafası delinen hainin kafasına postalıyla vurdu çaktırmadan. Cemre ona baktığında, "İçimde kalırdı, Komutanım," diyerek karşılık verdi. Komutanları disiplinli biriydi. Operasyon devam ederken böyle şeyler istemezdi. Görev başarıyla tamamlandıktan sonra istediklerini yapmakta özgürlerdi. Önüne döndü Cemre. Mağaranın girişini geçmişlerdi. "Abbas, Fethi; siz mağaranın en köşesine kadar bakın. Can, Baran; dışarıdan gelecek herhangi bir saldırıya karşı mağaranın girişinde bekleyin," dedikten sonra eli telsizine gitti. "Alper, gözün etrafta olsun." Ona da gereken emri vermişti. "Ekin, sen benimle geliyorsun. Yüzbaşı'nın tutulduğu odaya gireceğiz."

Oda denmezdi. Mağaranın örtüden oluşan ayrı bir odası vardı. Sıçanlar, saklanabileceklerini düşünerek böyle mağaralara giriyorlardı.

Girişe geldiklerinde siper aldılar kapıda. Ekin örtüyü kaldıracak, Cemre ise içeri girecekti. Tabii hemen ardından Ekin de peşinden girmeliydi. Başıyla *şimdi* der gibi onay vermesiyle Ekin örtüyü kaldırdı ve Cemre hızla içeri girdi. Askerinin peşinden geleceğine emindi. Oda temizdi. Hepsi leş olmuştu. Yüzbaşı yerdeydi; duvara yaslanmış, elleri ve kolları bağlanmıştı. İşken-

celerden dolayı yara içindeydi. Cemre hızla silahını omzuna attı. “Ekin, tahliye çağır. Görev tamam, bölgeyi terk etmeliyiz.”

“Emredersiniz, Komutanım!” Ekin, verilen emri yerine getirmek için hızlıca mağaradan çıktı.

Cemre, karşısındaki baygın adama yaklaştı ve eğildi. Çantasındaki teçhizattan su çıkardı. Barut olan avuç içine biraz su döktü. Sakalları uzamış adamın yüzünde gezdirdi suyu. Kumralla esmer arası bir teni vardı. Kaşları ve burnu biçimliydi. Sakalları esir olduğundan beri kesilmediği için uzamıştı. Koyu kahve saçları dağılmıştı. Adam ayılana kadar biraz daha su döktü. Yüzbaşı hissettiği suyla beraber gözlerini araladı. Başını iki yana salladı ayılabilmek için. “Üsteğmen Laçın. Sizi kurtarmak için timimle beraber özel olarak görevlendirildik.” Adam gözlerini araladığında karşısındaki kadına baktı. “Tahliye gelmek üzere, kalkabilmeniz için benden destek alın.” Destek alabilmesi için adamın kolunu dikkatlice kendi omzuna attı. Bu sırada Cemre’nin telsizine, “Komutanım, temiz,” diye rapor geldi Abbas’tan. “Dönüyoruz,” dedi Cemre telsize doğru.

Adam ayağa kalktı, neredeyse tüm yükünü Cemre’ye veriyordu. Bu onun için sıkıntı değildi. Daha önce daha ağır yükler taşımıştı. Doğrulduğunda aralarındaki boy farkı belli oldu. Cüsse olarak farklarından bahsetmeye gerek bile yoktu. Abbas’tan bile iriydi. İki kişi beraber odadan çıktıklarında Cemre timi ile göz göze geldi. “Kaos, görev tamam.”

Timiyle beraber iniş yapan helikoptere ilerledi. Tüm tim helikoptere bindiğinde Cemre beklemediği şekilde Yüzbaşı’nın sesini duydu.

“Adın ne, asker?” Boğazı kuru olmalıydı. Sesi hırıltılı ve sertti. Bir o kadar da kalın. “Üsteğmen...” diyeceği sırada, “Gerçek adın?” dedi. Cemre bunu beklemiyordu. Ama ne de olsa üstüydü. “Cemre Laçın. Üsteğmen Cemre Laçın.” Az önce

söylediğinde anlamamış olmalıydı. Kendisine daha yeni geliyor gibiydi. “Abbas, Yüzbaşı’yı rahat ettir. Yaralarına ilk müdahale yapılınsın.”

Abbas oturduğu yerden hızla kalktı. Yüzbaşı’yı helikoptere alırken Cemre karargâhla iletişime geçti. “Ben Üsteğmen Cemre Laçın. Görev başarıyla sonlandırıldı. Dönüyoruz.” Telsizden anons geçti. “Aferin, Laçın. Terk edin orayı.” Albay’dan onayını aldı. Son olarak kendisi de helikoptere atladı.

Abbas elindeki kaşığı sıkarak, “Birader, çok içimde kaldı. O itin suratını ezmek istiyordum botumla,” dedi. Can atladı, “Acaba cidden ezilir miydi suratı?” dedi hayal ederek. Fethi girdi araya. “Abbas’ım bassaydı sinek gibi ezilirdi.” Şu aralar süründürmesin diye huyuna gidiyordu Abbas’ın. Abbas’ın aklına gelince Fethi’nin ense köküne vurmak için elini kaldırdı. Cemre’nin, “Abbas,” demesiyle elini geri indirdi. Fethi anlamayarak arkasına baktı. İnen eli gördüğünde komutanına döndü. “Allah razı olsun, Komutanım. Sayenizde ömrüm uzadı.” Abbas vuramamanın verdiği huzursuzlukla yemeğine döndü. Cemre ise Fethi’nin teşekkürünü başıyla onayladı.

“Aslında ömür uzamaz veya kısalmaz. Kaderinde öleceğin saat, hatta saniye kesindir. Sadece nasıl öleceğini değiştirebilirsin. O da belki.” Baran yine uzunca konuşmuş, aklındaki bilgileri paylaşmıştı.

“Sağ ol, kardeşim. İçime su serptin,” dedi Fethi.

Can merakını gizleyemeyip, “Acaba su serpmek deyimini ilk nasıl bulmuşlardır?” diye sordu.

“İlki bilemem ama bendeki sonu sağ olsun Baran gerçekleştirdi.”

Baran hafif gülse de konuşmaktan geri durmadı. “Sözün tarihe geçtiği bir an yok. Yani ilk ne zaman ve nasıl kullanıldığı bilinmiyor.” Her konuda gereksiz bilgiye sahipti Baran.

Ekin sakin bir tavırla araya girdi. “Can dışında kimse böyle şeyleri merak etmiyor da ondan.” Abbas buna hafif gülerken Fethi abartarak gülmüştü. Can ise tabii ki bozulmuştu. “Birader, ne diyeceğim. Hafta sonu bir mangal mı yapsak?” Ortaya atılan fikirle Abbas’ın kaşığı durdu. “Deme ya, Alper. Harbi olur bak.” Abbas’ın zayıf noktası mangaldı. Karısıyla beraber sürekli mangala giderlerdi. Abbas beş yıldır evliydi. Mutlu bir evlilikleri vardı. Şimdi de onu bir bebekle taçlandırmışlardı. “Ufaklık nasıl?” dedi Ekin. Abbas’ın yüzü daha çok güldü. “İyi. Yakında cinsiyetini öğreneceğiz inşallah.” Fethi elini kaldırıp Abbas’ın omzuna koydu. “Hayırlı olsun tekrardan,” dedi. Bu sırada Baran dayanamayıp tekrar konuştu.

“Cinsiyeti baba belirler çocuklarda. Umarım gönlüne göre ayarlamışsındır, abi.” Abbas’ın gülüşü durdu. “Sağlıklı olsun, Baran. Gönlüm onu istiyor.” Baran’ın gereksiz yere sürekli bilgi vermesi en çok Abbas’la Cemre’nin sinirini bozuyordu. Fethi dayanamayıp, “Bence biraz daha bilgi depolarsan Laçın Komutanım seni depo yapacak gibi,” dedi. Haklılık payı vardı.

“Komutanım, hafta sonu mangal diyoruz. Siz ne dersiniz?” Cemre dalan gözlerini Ekin’e çevirdi. “İşim olmazsa gelirim.” Cemre çoğu zaman başka düşüncelere dalardı. O an önemli bir şey yoksa başka anlara giderdi.

“Benim işim olabilir,” dedi Alper göğsünü gere gere. Can merakla, “Ne işi, Komutanım?” diye sordu. Alper durdu. “Sana ne lan, çömez,” dedi.

Abbas sinirle tutamadı kendini. “Yine ne işi lan? Pezevenk mi olacaksın başımıza? Hafta sonu o mangala gelme, seni nasıl et diye ızgaraya atıyorum gör.”

Alper hemen, “Tamam, gelecektim zaten. Şaka yapıyorum,” dedi.

“Abi ne içeriz yanına?” Fethi farklı konuya değindi. Abbas anında sakinleşip düşündü. “Sabah sabah rakı gitmez,” deyince Fethi hemen yeni bir fikir sundu. “Akşam yaparız o zaman. Hem akşam yemeği misali.”

“Olur o zaman,” dedi Abbas. Hemen aklına yatmıştı.

“Aslında etin yanına genelde rakı yerine...” Baran yine bilgi vereceği sırada, “Baran!” diyerek lafını kesti Cemre. Baran anında, “Emredin, Komutanım,” dedi.

“Şu duvarı görüyor musun?” Cemre sakince konuşurken karşısındaki duvarı işaret etti.

Baran duvara baktı. “Görüyorum, Komutanım.”

“Şöyle baktım da boyası çıkmış, değil mi?” dedi Cemre. Yarım saatir gözleri duvara dalıyordu. “Doğrudur, Komutanım,” diyerek onayladı Baran.

“Orayı boyamak istemiyorsan gereksiz konuşma,” diyerek kaşığı bıraktı. Cemre gereksiz sestten nefret ederdi. İşi yeterince sesli bir işti...

“Boyarım, Komutanım. Ne var ki küçücük duvar. İki fırçayla biter.” Duvar küçük değildi. “Diş fırçasıyla boyamak zor gelmez o zaman, Baran?” diyerek aklındaki asıl fikrini açığa çıkardı Cemre. Baran durdu. Sorun şu ki duvarın boyası neredeyse komple dökülmüştü. Yani diş fırçasıyla boyamak bir zulümdü.

Baran sessiz kalarak yeterli cevabı verdi. Masadakiler Baran’a gülerken Can, “Ne kadar sürer ki diş fırçasıyla boyamak?” diye sordu. Baran yine tahminini sunacağı sırada komutanına baktı ve lafı ağzına tıkadı.

“Bak, nasıl içinde kaldı? Gereksiz bilgisini dökemedi.” Fethi dalga geçmeyi ihmal etmedi... “İçinde tutmaktan kızardı bak,” diye ekledi Alper. Can da gülünce Baran sinirle Can’a baktı. Can